

BALOGH ANETT

Avatás

GÓLEM

*Nem muszáj a szemembe néznie,
hogy a homlokomra tudjon írni.
Szándékot nem tőle kapok,
de célt igen. Nem szabad
megfejtennem, mennyivel tartozik
az építménynek az építő,
teremtés-e a tapasztás.*

*Az anyagpalást gyorsan szilárdul,
még azelőtt formát talál,
hogy elvárásaim lennének.
Ismernem kell a különbséget
a romboló és az alkotó kéz között,
hogy törlesztés-e a tapasztalás.*

*Elaltatbat, ha szeretne,
de a mázgás agyag miatt
muszáj kezet mosnia,
mielőtt ingét begombolná.*

Réstudat

*Henger belül a figyelem:
kígyótest fejtetőtől keresztcsontig.
A madár kijelöli a tekintetem
fókuszát, tompít és vezényel.
Ha valahonnan elfordulok, ott
megszűnik a mozgás.
Még csak rombolni tudok,
de azt már kívül is.
Emésztés közben érzem
a válaszom haszontalanságát.
Egy torokra tapadt tollcsomóval
nem lehet beszélgetni.
A holt térben szárnyat rág
egy zárhatóan állkapocs.*

Amíg körbeér, titkon nő

*Kötelek lógnak a délelőtti ködben.
Ketten bajlonganak köztük.
Oldalt törzsek oszlopsokasága,
felfelé nézni nem érdemes.
Minden nap lejjebb ásnak.
A szélek pontosan kimérve,
csak a mélység változik.
A talaj laza, porbanyós,
nem akadályoz gyökér vagy kavics.
A nap végén le sem verik
az ásóról a földet, éjszaka
göröngyök puffannak a szőnyegre.
Összefűzött kézzel fekszenek:
tenyerüket karcolja a másik
bőrkeményedése. Hajnalban ismét
nekiállnak, délután mérnek.*

*A háncsban perceg a szű.
Horzsol a mutató, de a jelenléten
nem üt át akarat.
Görbítem a hátam, lehajtott
fejjel rejtem a betek
rám rakódott millimétereit.*

